

Arrest

nr. 93 801 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het district Azra van de provincie Logar in 1357 (1978-1979). Kort na uw geboorte diende de familie te vluchten naar Pakistan vanwege de Russische inval in Afghanistan. U leefde met uw familie in het Kacha Garhi vluchtelingenkamp gelegen te Hayatabad nabij Peshawar. Toen het kamp enkele jaren geleden werd opgedoekt, keerden jullie met behulp van UNHCR terug naar Azra. Vanwege de grote Talibanaanwezigheid waren de leefomstandigheden in Azra niet eenvoudig. Daarom verhuisden jullie

naar het district Bati Kot in de provincie Nangarhar, waar u leefde tot aan het moment van uw vlucht uit Afghanistan.

Na jullie terugkomst uit Pakistan hield uw vader zich bezig met het kopen en verkopen van cosmeticaproducten en dit met zijn handelspartner N.(...). Kort voor uw vlucht uit Afghanistan kwam uw vader bij een ongeluk te overlijden toen hij achter olietankers reed die nabij Sorubi tot ontploffing werden gebracht. Kort na zijn dood werd u door N.(...) aangesproken om uw vaders werk over te nemen en een maand later stemde u hiermee in. U werkte drie maal samen met N.(...) in een tijdspanne van enkele weken. Telkenmale leverde u een deel van de producten af in Kabul en reisde N.(...) verder naar Logar. De volgende dag pikte hij u dan op in Kabul. Na de derde opdracht overnachtte u in Kabul maar u vernam niets van N.(...) Op de derde dag verwittigde uw familie u dat ze een brief van de autoriteiten hadden ontvangen waarin gezegd werd dat u samenwerkte met N.(...) en N.(...) gearresteerd werd wegens het bezit van explosieven. Uw familie raadde u af terug te keren naar huis omdat u ook gearresteerd zou worden. U besloot niet terug te keren maar te vluchten naar Pakistan. Onderweg vernam u dat de familie ook een brief had ontvangen van de Taliban. Men beschuldigde u van verraad en u moest zich bij de Taliban aanmelden. In Hayatabad sprak u af met een kennis om samen naar Europa te vluchten. Via Iran en Turkije reisden jullie naar Griekenland. Daar vernam u dat uw broer in Afghanistan door de Taliban in het been was geschoten. Uw kennis reisde vervolgens eerder dan u verder naar het Verenigd Koninkrijk. Uzelf kwam in België aan op 21 februari 2012 en verklaarde zich een dag later vluchteling. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de Taliban en de Afghaanse autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een Taskara (Afghaanse identiteitskaart) neer, een brief van de Taliban en een brief van de Afghaanse autoriteiten.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken.

U hebt het immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan de Afghaanse autoriteiten of de Taliban te moeten vrezen.

Zo verklaarde u dat u in de problemen kwam nadat uw handelspartner N.(...), op de weg van Kabul naar Logar, door de Afghaanse autoriteiten gearresteerd werd omdat hij in het bezit geweest zou zijn van explosieven. Uzelf bevond zich toen in Kabul wachtend op de terugkomst van N.(...) uit Logar. Als het CGVS u vroeg hoe u op de hoogte werd gebracht van de arrestatie van N.(...) beweerde u dat uw familie een brief van de autoriteiten had ontvangen. U verklaarde dat het volgende in de brief vermeld staat: collega van die persoon, die opgepakt is, je hebt ermee te maken, met de bomexplosie, jullie werken samen aan de kant van de Taliban, we willen je oppakken. (CGVS, p. 8). Kort daarop verklaarde u min of meer hetzelfde over de inhoud van de brief (CGVS, p. 11). Het CGVS vroeg u vervolgens nog tweemaal of er daadwerkelijk in de brief werd geschreven dat uw collega had vermeld dat u hierbij betrokken was en u bevestigde dit tweemaal. U verklaarde ook dat u plots telefoon kreeg van thuis en men u liet weten dat uw collega gearresteerd werd, u een brief had ontvangen van de autoriteiten en maar beter kon wegvluchten omdat u ook gearresteerd zou worden (CGVS, p. 12). In het licht van deze verklaringen is het evenwel erg merkwaardig te noemen dat in de bewuste brief van de autoriteiten, die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas, alleen vermeld wordt dat u, S.(...) M.(...), door de autoriteiten als een crimineel wordt beschouwd en door de autoriteiten gearresteerd moet worden (zie vertaling brief in dossier). Over uw samenwerking met N.(...) en zijn arrestatie wordt in het geheel niets vermeld, wat erg merkwaardig is en klemmt met uw uitspraken. Dat uw verklaringen over de oproepingsbrief die aan de basis lag van uw vlucht uit Afghanistan niet overeenstemmen met de daadwerkelijke inhoud ervan, roept ernstige twijfels op over de echtheid van de brief en de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Indien uw familie daadwerkelijk deze brief van de autoriteiten zou hebben ontvangen, is het overigens nog maar de vraag hoe zij dan wel op de hoogte waren van de arrestatie van uw collega daar dit niet in de brief vermeld staat en op basis van uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat uw familie eventueel op andere manieren hierover iets te weten kwam. U verklaarde immers dat de brief gewoon bij u thuis was achtergelaten maar niet aan iemand persoonlijk van uw familie werd overhandigd (CGVS, p. 12). Het mag in die zin overigens ten zeerste verbazen dat u op de hoogte bent van de locatie waar uw handelspartner N.(...) gearresteerd zou zijn (CGVS, p. 11). Tevens lijkt het nogal vreemd dat de Afghaanse autoriteiten, indien zij u daadwerkelijk wilden arresteren, louter een brief bij uw

ouderlijke woning zouden achtergelaten hebben met de mededeling dat u een crimineel bent en dient gearresteerd te worden. Niet alleen is het vreemd te noemen dat men uw eventuele arrestatie per brief zou aankondigen maar ook dat er door de overheid geen andere stappen zijn ondernomen om u te arresteren. Dit laatste blijkt althans niet uit uw verklaringen.

Ook uw verklaringen over uw activiteiten die voorafgingen aan de arrestatie van N.(...) doen eerder vreemd aan. Zo beweerde u dat u in totaal drie maal een opdracht uitvoerde samen met N.(...). Telkenmale leverde u cosmeticagoederen aan verschillende klanten in Kabul en was N.(...) verantwoordelijk voor leveringen in Logar. Het is merkwaardig te noemen dat u er eigenlijk niet van op de hoogte was wat N.(...) precies in Logar ging leveren (CGVS, p. 10). Aangezien jullie handelspartners zijn zonder inmenging van andere personen, jullie telkenmale samen vertrokken en hij u daarna opnieuw kwam oppikken, mag het verbazen dat u niet op de hoogte was van wat uw partner in Logar uitvoerde. Ook dit brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen schade toe. Bij de bewuste derde opdracht waarbij N.(...) werd opgepakt, had hij u bovendien eerder gevraagd of u bereid was te gaan leveren in Logar (CGVS, p. 10). Opnieuw kon u echter aan het CGVS niet duidelijk maken waaruit die levering voor Logar dan wel zou bestaan. U zei dat zijn boxen en de uwe hetzelfde waren maar u eigenlijk niet wist wat er dan wel in zijn boxen opgeborgen zat, wat erg merkwaardig is (CGVS, p. 11). In het licht van de reeds geuite twijfel over de geloofwaardigheid van uw verklaringen klinkt het tevens onwaarschijnlijk in de oren dat u nagenoeg meteen in de problemen kwam met de handelspartner van uw vader hoewel die laatste jarenlang zonder problemen met hem samenwerkte.

Ten slotte beweerde u dat uw oudste broer nabij uw huis door de Taliban in het been werd geschoten nadat u Afghanistan had verlaten. U bracht deze gebeurtenis in verband met uw problemen aangaande de Taliban (CGVS, p. 5). Het is echter vreemd te noemen dat u deze gebeurtenis niet aanhaalde tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken daar dit incident zich voordeed toen u in Griekenland was (CGVS, p. 5). Als u gevraagd werd waarom u dit destijds niet aanhaalde bij de DVZ, stelde u louter dat u zich dat toen niet herinnerde omdat u toen weinig had geslapen (CGVS, p. 15). Dat is een weinig overtuigende verklaring voor het feit dat u een dergelijk belangrijk gegeven zou vergeten te vermelden. Dit roept nogmaals vragen op over de ernst van uw asielmotieven.

Elk van deze motieven kan op zichzelf niet leiden tot onderhavige beslissing, maar samen gelezen, leiden deze motieven noodzakelijkerwijze tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegde zijn niet bij machte de beoordeling van het CGVS alsnog te wijzigen. Deze hebben immers slechts een bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Aangezien de dreigbrief van de Taliban een gevolg zou zijn van de hierboven beschreven feiten waarvan het CGVS de geloofwaardigheid in twijfel trekt, kan ook aan deze brief geen bewijswaarde worden toegekend. Uw Taskara vormt een indicatie van uw identiteit die door het CGVS niet wordt betwist.

Wat betreft uw aanvraag tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus ten gevolge een intern gewapend conflict overeenkomstig artikel 48/4 §2, c van de vreemdelingenwet moet in uw geval besloten worden dat u het reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precaire veiligheidssituatie in het district Bati Kot in de provincie Nangarhar kunt vermijden door zich elders in Afghanistan te vestigen. Het CGVS stelde vast dat u zich in het verleden al elders vestigde met uw familie indien de algemene situatie het niet toeliet op één en dezelfde plek te blijven. Toen u nog erg jong was verhuisden jullie naar Pakistan vanwege de Russische inval in Afghanistan. Toen het Kacha Garhi vluchtelingenkamp in Pakistan werd gesloten, keerden jullie terug naar Afghanistan en vestigden jullie zich in uw geboorteregio Azra. Toen ook daar de algemene veiligheidssituatie slecht bleek te zijn vanwege de Talibanaanwezigheid verhuisden jullie naar de provincie Nangarhar. Het CGVS is van mening dat u als volwassen man in staat bent om u aan de veiligheidssituatie in Nangarhar te onttrekken en u te vestigen in de stad Kabul, waar u volgens uw verklaringen wel eens als handelaar verbleef. U verklaarde tevens dat u de 9000 euro die u betaalde voor uw reis naar België niet zo veel vond en daarnaast nog over kapitaal beschikt dat u van uw ouders erfde (CGVS, p. 14). Ook uw andere familieleden beschikken nog over heel wat kapitaal. Het CGVS is dan ook van oordeel dat u zich in een andere regio kunt vestigen. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker ontwikkelt een aantal grieven tegen de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen zeer subjectief interpreteert. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker enerzijds en de inhoud van de brief van de Afghaanse autoriteiten anderzijds aanhaalt, dient er aan herinnerd te worden dat verzoeker ongeletterd is en bijgevolg deze brief niet zelf kon lezen. Hierdoor weet hij slechts wat erin staat doordat men hem hierover geïnformeerd heeft. Het is aldus mogelijk dat deze informatie gekleurd en aangevuld is door de eigen en/of andermans visie over de feiten. Bijgevolg is het *in casu* niet mogelijk om te spreken van tegenstrijdigheden in de verklaringen die verzoeker aflegt in verband met de al dan niet vermelding van zijn zakenpartner N. in de brief. Waar het echt om gaat is de inhoud van de brief en het feit dat verzoeker gezocht wordt door de autoriteiten en niet om de letterlijke vertaling ervan. Aangezien verzoeker niet kan lezen en schrijven mag hij niet afgerekend worden op de letterlijke vertaling van een document. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert dat verzoeker stelt dat de brief werd achtergelaten bij hem thuis en niet aan iemand persoonlijk van zijn familie werd overhandigd. Hierdoor zou zijn familie onmogelijk op de hoogte kunnen zijn van de arrestatie van zijn zakenpartner, gezien dit niet in de brief vermeld staat en op basis van de verklaringen niet kan worden afgeleid dat zijn familie eventueel op andere manieren hierover iets te weten kwam. Verzoeker is van mening dat dit niet strookt met de inhoud van het gehoorverslag. Verzoeker benadrukt dat hij zelf niet thuis was en bijgevolg niet precies weet hoe het gegaan is. Het is echter niet gebruikelijk dat iemand het huis binnengaat, maar wel dat er een gastenkamer is dichtbij het huis waar personen ontvangen worden. Het is in deze gastenkamer dat de brief aan iemand overhandigd werd. De brief werd dus wel degelijk aan een persoon ter kennis gebracht en daarbij zal wel een woord gewisseld zijn. Verzoeker stelt dat het feit dat hij niet weet of er nog naar hem gezocht is en/of andere stappen werden genomen door de overheid om hem te arresteren te verklaren is doordat hij onmiddellijk vertrok en niet meer naar

huis ging. Verzoeker vluchtte onmiddellijk nadat hij deze informatie vernam. Uiteraard is het vanaf dat ogenblik niet meer duidelijk wat de overheid precies gedaan heeft, maar verzoeker steunt zijn vrees op het feit dat hij zowel door de taliban als door de autoriteiten gezocht wordt. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het merkwaardig vindt dat verzoeker niet op de hoogte was van wat zijn zakenpartner ging leveren in Logar, stelt verzoeker dat dit louter subjectieve opmerkingen zijn en er geen enkel objectief element aanwezig is in deze redenering om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te betwisten. Verzoeker wist niet precies wat voor goederen zijn oudere en meer ervaren zakenpartner leverde in Logar, aangezien hij nog maar pas met hem samenwerkte en enkel deed wat hij moest doen, met name leveren in Kabul. De arrestatie van N. vond bovendien al plaats naar aanleiding van hun derde gezamenlijke missie. Verzoeker was dus in elk geval niet voldoende lang in zaken met N. verwickeld om alle details omtrent zijn zakenpartner te kennen. Dat zijn vader vroeger zonder problemen met N. heeft samengewerkt is geen aanwijzing om de geloofwaardigheid van het relaas in het gedrang te brengen. Over het niet vermelden van het incident, waarbij zijn broer door de taliban beschoten werd, tijdens het eerste verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoeker dat het algemeen bekend is dat deze verhoren kort zijn en worden gevoerd in omstandigheden waarin een optimale concentratie niet verzekerd is. Bovendien zijn kandidaat-vluchtelingen op dat moment niet ingelicht over de bedoeling van het gehoor en worden vaak slechts enkele losse zaken verteld. Verzoeker had de nacht voor het verhoor slecht geslapen waardoor hij de bijkomende problemen niet spontaan vermeld heeft. Het is volgens verzoeker duidelijk dat de motieven van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet voldoende draagkrachtig zijn en getuigen van vooringenomenheid. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewoon enkele subjectieve bedenkingen bij elkaar zoekt en die achteraf als motieven voorstelt. Bovendien wordt er te weinig aandacht besteed aan de neergelegde documenten. Het feit dat men op volstrekt onlogische manier de brief van de taliban enige bewijswaarde ontnemt, is stuitend.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, stelt verzoeker vast dat noch zijn herkomst, noch het feit dat hij reeds zijn hele leven vluchteling is en een groot deel van zijn leven in een vluchtelingenkamp in Pakistan heeft doorgebracht, in twijfel getrokken wordt. Er dient rekening gehouden te worden met alle omstandigheden van de aanvraag en meer bepaald de individuele persoon en zijn verleden. Het intern vluchtalternatief in Kabul, dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar voor wordt geschoven, is ongepersonaliseerd en niet realistisch doordat hij hier geen familie heeft, ongeletterd is en enkel Pashtu spreekt. Bovendien is dit een vals motief omdat Kabul onmogelijk alle inwoners uit onveilige provincies kan opvangen en hiervoor noch de middelen, noch de wil heeft. Volgens verzoeker is er bovendien permanent geweld aanwezig in Kabul.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers asielaanvraag hoofdzakelijk gebaseerd is op de inhoud van twee brieven die hij respectievelijk van de Afghaanse autoriteiten en de taliban ontving. Gelet op verzoekers verklaringen desbetreffend kan hij zijn asielrelaas echter niet aannemelijk maken.

Zo verklaarde verzoeker dat hij in de problemen kwam nadat zijn handelspartner N. op de weg van Kabul naar Logar, door de Afghaanse autoriteiten gearresteerd werd omdat hij in het bezit geweest zou zijn van explosieven (stuk 11, vragenlijst, p. 3; stuk 4, gehoorverslag, p. 8).

Wanneer verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gevraagd hoe hij op de hoogte werd gebracht van de arrestatie van N. beweerde hij dat zijn familie een brief van de autoriteiten had ontvangen (stuk 4, gehoorverslag, p.11,12). Verzoeker verklaarde dat het volgende in de brief vermeld staat: *“collega van die persoon, die opgepakt is, je hebt ermee te maken, met de bomexplosie, jullie werken samen aan de kant van de Taliban, we willen je oppakken”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Kort daarop verklaarde verzoeker nagenoeg hetzelfde over de inhoud van de brief (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Verzoeker bevestigde vervolgens nog tweemaal dat er daadwerkelijk in de brief werd geschreven dat verzoekers collega had vermeld dat verzoeker zelf hierbij betrokken was (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Verzoeker verklaarde ook dat hij plots telefoon kreeg van thuis en men hem liet weten dat zijn collega gearresteerd werd, hij een brief had ontvangen van de autoriteiten en maar beter kon wegvlugten omdat hij ook gearresteerd zou worden (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Deze verklaringen zijn echter onverenigbaar met het feit dat in de desbetreffende brief van de autoriteiten, die verzoeker voorlegt ter staving van zijn asielrelaas, alleen vermeld wordt dat hij door de autoriteiten als een crimineel wordt beschouwd en waarin andere overheidsinstanties worden opgeroepen om samen te werken bij verzoekers arrestatie. Over verzoekers samenwerking met N. en diens arrestatie wordt in het geheel niets vermeld. De vaststelling dat verzoekers verklaringen omtrent de brief, die mede aan de basis lag van zijn vlucht uit Afghanistan (stuk 4, gehoorverslag, p. 13) niet overeenstemmen met de daadwerkelijke inhoud ervan, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker asielrelaas.

Waar verzoeker thans aangeeft dat hij ongeletterd is en de brief van de autoriteiten niet zelf heeft kunnen lezen, weerlegt hij bovenstaande vaststellingen niet. Van een kandidaat-vluchteling kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de inhoud kent van de stukken die hij neerlegt om zijn asielrelaas te ondersteunen en zich desgevallend grondig informeert. Aangezien deze brief de directe aanleiding vormde voor zijn vertrek uit Afghanistan en verzoeker dit stuk ter staving van zijn asielrelaas neerlegt, kan van verzoeker des te meer worden verwacht dat hij de inhoud ervan correct kan weergeven. Overigens dient verzoekers voorgehouden ongeletterdheid te worden genuanceerd. Verzoeker verklaarde op de vraag of hij kon lezen immers het volgende *“Eigenlijk koran gelezen dat wel, als iemand pashtu schrijft, kan heel klein beetje lezen”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Uit het administratief dossier blijkt dat de desbetreffende brief in het pashtu werd opgesteld (zie *“Translated from Pashto”* bij de vertaling van de brief).

De Raad stelt vast dat verzoeker thans laat uitschijnen dat bij de afgifte van de brief aan iemand van zijn familie *“wel een woord zal zijn gewisseld”*, teneinde een verklaring te bieden voor het gegeven dat verzoekers familie op de hoogte kwam van de arrestatie van verzoekers collega. Niet alleen is een dergelijke bewering zeer speculatief, de Raad stelt ook vast dat verzoeker omtrent de afgifte van deze brief vage verklaringen aflegt.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden volgende verklaringen opgetekend: *“(…) Hoe heb jij die brief ontvangen? Ze hebben dat afgegeven thuis. Aan wie? Eigenlijk bij mij thuis gegeven, die collega heeft gegevens gemeld aan overheid, die brief afgegeven Maar aan wie? Was niet aanwezig thuis toen, ze belden me, ze lieten de brief achter, ze belden me dat ze zo'n soort brief hadden ontvangen, ze gaan je arresteren, je moet sowieso niet terugkeren naar huis, is heel gevaarlijk. Maar het werd niet persoonlijk aan iemand van uw familie gegeven? Bij ons niet niemand komt zomaar huis binnen, we hebben gastkamer dicht bij ons huis, gewoon aan iemand afgegeven, was niet thuis toen. Je weet dus niet aan wie? Op dat moment dat ik brief had gekregen, één keer dat ik onderweg was, heb huis niet gezien niet teruggekeerd (...)”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 11, 12) (eigen onderlijning). De verklaringen die verzoeker aflegt omtrent de afgifte van de brief zijn zeer vaag. Verzoeker is duidelijk niet op de hoogte aan wie de desbetreffende brief werd afgegeven, noch in welke omstandigheden. Het is niet aannemelijk dat verzoeker dienaangaande niet meer informatie kan geven. Er kan immers worden verwacht dat verzoeker nader op de hoogte is van de concrete omstandigheden waarbij de Afghaanse autoriteiten bij zijn familie zijn langs geweest teneinde kenbaar te maken dat verzoeker door hen wordt gezocht en gearresteerd. Aangezien deze feiten voor verzoeker de directe aanleiding vormden om zijn land van herkomst te verlaten, kan worden verwacht dat verzoeker toch geïnteresseerd zou zijn naar de concrete omstandigheden te meer omdat verzoeker in zijn verzoekschrift laat uitschijnen dat *“daarbij wel een woord zal zijn gewisseld”*.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker zelfs op de hoogte is van de concrete omstandigheden van de arrestatie van zijn zakenpartner. Zo verklaart hij dat *“In een controlepost op weg naar Logar vonden ze in de bagage van de zakenpartner van mijn vader enkele explosieve producten en ze arresteerden hem. Nadien ontving ik een brief van de regering dat de zakenpartner had gezegd dat ik ook dezelfde zaken deed.”* (stuk 11, vragenlijst, p. 3), *“Hij vertrok van kabul richting logar, daar checkpoint, daar gestopt”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 11) en *“Toen goederen meegenomen, en richting logar gegaan, in kabul was een checkpoint, ze zochten onderzochten wat het was, ze zeiden het is cosmetica, daartussen waren explosieven, ze pakten hem op en ze vermeldden, mijn naam, deze is collega en werken samen”* ((stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Het is de Raad niet duidelijk op welke manier verzoeker zelfs op de hoogte kon zijn van de concrete omstandigheden waarin zijn zakenpartner is gearresteerd.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de brief van de autoriteiten die bij verzoeker thuis werd afgegeven de volgende inhoud bevat : *“(…) S. (...) M.(...) s/o S.(...) G.(...), resident of Azra district of Logar province is a criminal of this government. All government bodies are notified to cooperate with us in his arrest (...)”*. De Raad stelt vast dat de brief niet aan verzoeker is gericht, doch wel aan andere overheidsinstanties waarbij zij worden opgeroepen om samen te werken bij verzoekers arrestatie. Het is dan ook niet aannemelijk dat een dergelijke brief aan verzoekers familie werd bezorgd. Het is bovendien ongeloofwaardig dat de Afghaanse autoriteiten een persoon die zij wensen te arresteren hiervan per brief verwittigen. Waar verzoeker aangeeft dat hij onmiddellijk het land verliet en het hem vanaf dat ogenblik niet meer duidelijk is wat de overheid precies gedaan heeft, verklaart hij voormelde vaststellingen niet.

2.3. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag bovendien redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker liet echter na om tijdens het interview door de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden dat zijn broer door de taliban in het been zou beschoten zijn geweest nadat verzoeker Afghanistan had verlaten en dit omwille van verzoekers problemen (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). Het verweer dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort is en dat verzoeker door slaaptekort de nacht voordien niet optimaal geconcentreerd was, is niet voldoende om te verklaren waarom dit niet door verzoeker werd vermeld. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker immers specifiek de vraag gesteld een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op de vrees of het risico dat hij loopt bij terugkeer naar zijn land van herkomst (stuk 11, vragenlijst, p. 3). Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker dit zomaar zou vergeten zijn te vermelden.

2.4. Voorgaande vaststellingen maken dan ook dat geenszins geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en meer bepaald aan zijn verklaringen te worden gezocht door de Afghaanse autoriteiten en ten gevolge hiervan ook door de taliban.

2.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat ook de brief van de taliban die ter staving van het relaas wordt voorgelegd geen bewijswaarde heeft. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.6. In de mate dat verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, p. 19 e.v.) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul één van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat in Kabul permanent geweld aanwezig is, is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF